

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦνεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαεννέα
καὶ τῆς Γαλλίας πράξις γενναία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτῆμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα καὶ τριάντα,
σπουδαιότατα συμβάντα.

Μία δωρεὰ μεγάλη, ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ Γάλλοι.

Καινούριαις 'πλάκωσαν χαραῖς, εὐτυχησμένοι χρόνοι,
τί τυχερὸς Πρωθυπουργός, τί τύχη θὰ μᾶς φέρῃ!...
'στὸν Γάλλον ἀντιπρόσωπον μισθοὺς δὲν θὰ πληρώνῃ
τῆς δόλιας Ψωροκώστενας τὸ τρύπιο τὸ κεμέρι.
Μεγάλο κέρδος, βρὲ παιδιά, καινούρια μεγαλεῖα,
καὶ θὰ πληρώνῃ τοῦ λοιποῦ τὸν Γάλλον ἢ Γαλλία.

Ὡς τόσο πάντα πρόθυμοι Φιλέλληνες οἱ Γάλλοι,
δὲν θέλει τέτοια Δύναμις θηλεῖα κι' ἐδῶ νὰ βάλῃ,
μήτε τὴν μυῖγα σφίγγεται μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ σφίγγῃ
καὶ νὰ τῆς βγάξῃ ζύγκι.

Διὰ χιλιαδούλαις μετρηταῖς κερδίζομε τὸν μῆνα,
χαρὰ σὲ κάθε νηστικό τοῦ καφενέ κηφῆνα.
Διὰ χιλιαδούλαις μετρηταῖς, ξεχάστε τὰ σεκλέτια,
φᾶτε καὶ πιέτε, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια.

Καὶ τώρα ποῦ τὴν Τράπεζα σουφρόνουν 'στὴ Λαμία
καὶ δένουν τὸν Ταμιά,
τώρα ποῦ μεταρρύθμισι θὰ κάν' ἡ κανονιέρα,
φαντάσου νὰ μᾶς ἔλεγαν οἱ δανεισταὶ μιὰ 'μέρα:

«Μεγάλ' ἡ νέα δόξα σας, μεγάλο τὸνομά σας,
τὸ δάνειο τῶν ἐκατὸ νὰ μείνῃ χάρισμά σας.
Κυττάζομε μὲ λύπη μας πῶς γιὰ παρὰ ψοφᾶτε,
βλέπομε πῶς ἡ πρόσδος χωρὶς λεπτὰ κολώνει,
γιουρούσι νὰ τὸ κλέψετε, γιουρούσι νὰ τὸ φᾶτε,
καὶ κάνετε το προκοπὴ, ρουσφέτι καὶ γαλόνι».

Φαντάσου τί χαρὰ, τρελλή
γιὰ μία τέτοια προσβολή.

Καὶ 'στὴν ἀρχὴ θὰ κάναμε τὸ δῶρο πῶς δὲν θέλομε
καὶ 'πίσω πῶς τὸ στέλλομε.

Θεὸς φυλάξοι, δανεισταί, τὰ δανεικὰ νὰ πάρωμε;
μὲ δωρεαῖς τόνόρε μας δὲν θὰ τὸ στραπατσάρωμε.

Τέτοια θὰ τοὺς ἐλέγαμε κι' ἄλλα πολλὰ σκερτσόζα
μὲ κόρδωμα καὶ πόζα,
γιὰ νὰ μὴ ρεζιλέψωμε τὸν πλούσιο τὸν τόπο,
ἀλλ' ὕστερα τὸ δάνειο θὰ 'τρώγαμε μὲ τρόπο.

Φαντάσου τί χαρὰ, τρελλή
γιὰ μία τέτοια προσβολή.

Πόσοι δὲν θὰ καλότρωγαν πεινῶντες πατριῶται,
ἀμέσως θὰ 'δυνάμωνε κάθε κοιλιὰ ποῦ 'φίρανε,
ψυχὴ μου μεταρρύθμισις ποῦ θὰ 'γινόταν τότε
καὶ τί γαλόνια θάπερναν κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν 'πήρανε.

Συμβούλιον Ναυάρχων δοδαρὸν κι' ὁ Φασουλῆς ὡς Ναύαρχος παρών.

Φασ.—Λοιπὸν παρουσιάζομαι περιδεὴς 'μπροστά σας
καὶ κάθομαι κοντά σας.

Μὲ ζῆλον, φθάνω περισσὸν
καὶ μ' ἀσπασμοὺς μυρίους
πρὸς τῶν μεγάλων κολοσσῶν
τοὺς κραταιοὺς κυρίους.

Ἴδου σὰν Ναύαρχος κι' ἐγὼ τῆς ἀκαμάτου χώρας
μὲ τρικαντὸ τῆς ὥρας.
Κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν κατὰ καιροὺς ἐπάλασσα
κι' ἐθαύμασαν τὸ μένος μου καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
τὸν δ' Ἑλλήνα Πρωθυπουργὸν θερμῶς τὸν παρεκάλεσα
'στοῦ μαρτυρίου τὸ νησί μὲ στόλον νὰ μὲ στείλῃ,
ὅμως ὁ πολυφίλητος
σιωπηλὸς κι' ἀμίλητος
δὲν μοῦδωσε τοῦλάχιστον μιὰν αἰμοτελανίδα
νᾶχω γιὰ Ναυαρχίδα.

Και καταφθάνω Ναύαρχος μὲς ἴσῃς σφαγῆς τὸ χῶμα
 πλὴν αἵμα σφύζει, Ναύαρχοι, θερμώτατον ἀκόμα
 ἴσῃν καθιμῆς μου φλέβα.

Κι' ἂν δὲν ἐξαναστείλαμε καράβια φλογερά
 ἵπτης Κρήτης τὰ νερά,
 μὰ μὴ θαρρήτῃ, Ναύαρχοι, γὰ πάντα πῶς ἑυχάσαμε
 κι' ὅλα πῶς τὰ ξεχάσαμε.

Παρόλ ντ' ὄνερ σᾶς βεβαίῳ πῶς τῶν Ρωμῆων τὸ γένος
προσφρωνῶς καὶ πρὸς καιρὸν κρατεῖ καὶ καταστέλλει
τὴν ἐξαιλλὸν τοῦ τὴν ὀργὴν καὶ τὸ κοχλάζον μένος,
πλὴν ἡ γαλήνη θύελλαν δεινὴν προαναγγέλλει,
καὶ καταφαίνεται σπουδὴ καὶ προτομασία
νὰ ξαναγίγῃ γρήγορα τῶν πύθων τοῦ θυσία.

Τοσοῦτοι πόθοι, Ναύαρχοι, δὲν λησμονοῦντ' εὐκόλως
 κί' ἂν σήμερα δὲν φαίνεται καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Στόλας,
 ἀλλ' ἔχομεν ἐπισκευὰς τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
 νυχθημερόν διόρθωσις, ἀνόρθωσις καὶ πάστρα,
 νᾶναι καὶ πάλιν ἑτοιμος γιὰ τὸ Καραμπουροῦ
 καὶ γιὰ τῆς καψο - Πρέβεζας τὰ γκρέμιστα τὰ κάστρα.

Μὴ θαρρῆτε πῶς θ' ἀλλάξῃ τῶν Ρωμηῶν ὁ χαρακτήρ,
 κι' ὅπως Βόας συσφιγνυμένη
 σὰν παραχορτάσῃ πέφτει σ' ἕνα λήθαργο βαθύ
 δίχως κἄν νὰ κουνηθῇ,
 οὕτω πως κι' ἡ Ρωμηοσύνη, τῶν πολέμων ἡ σαλιάρρα,
 τώρα πούφαγε τὴν δόξα μὲ τῆς σούπας τὴν χουλιάρρα,
 ληθαργεῖ καὶ ραχατεύει
 καὶ τὴν δόξα τῆς χωνεύει,
 καὶ ὅτὸ σφάζιμο τῆς Κρήτης καὶ ὅτὰ πένθη τὰ νωπὰ
 διὰ στόματος Ζαήμης ναρκωμένη σιωπᾷ.

Μὴ τὸν λέοντα ἕπνᾱτε,
μὰ σιγὰ σιγὰ περνᾱτε,
μήπως ἔξαφνα ξυπνήσῃ
καὶ τὸν κόσμον συγκλονίσῃ.

Τὴν Εὐρώπην ὡς σωτῆρα
δὲν τὴν δέχεται τὸ γένος,
τρέμειτε τὸν Συσφιγκτῆρα
σὰν χωνεύη ναρκωμένος.

Ὁ καθένας τὴν Ἑλλάδα
να τὴν πέρνῃ σοβαρὰ,
θυμηθῆτε τὴν ἀχλάδα,
ποῦχει πίσω τὴν οὐρά.

Πῶς κί' ὁ Θεόδωρος κοιμᾶται,
τὸ θηρίον τῶν πολέμων,
καὶ τριγύρω του βρυχᾶται
ὁ βαρύβρομος ὁ δαίμων.

Σάν τὴν μαρμαροκολῶνα
στέκεται ἑστὴν Κηφισσιᾷ,
καὶ ἑμιλεῖ γιὰ τὸν ἀγῶνα
καὶ φρεσκάρει ἑστὴ ὁροσιᾷ.

'Μπρός 'στους φύλακας τῆς Κρήτης
ἔρχομαι κι' ἐγώ πολίτης
τῆς Ἑλλάδος τῆς ὀργῶσης ἐκ βαθὴς φιλοπατρίας,
τῆς μεγάλῃς νικητρίας,
τῆς τεμνουσῆς νέους δρόμους καὶ μεταρρυθμιζομένης
πρὸς κατὰ πλῆξιν καὶ τρόπον τῆς χασκούσης οἰκουμένης.

Χαιρετῶ σας, Ναύαρχοί μου
καὶ σᾶς ἔχω ὅστην ψυχὴ μου.
Τύπον τύπον νὰ καθίσω,
καὶ σὺν Ναύαρχος κι' ἐγώ
σ' ὅλα νὰ σᾶς βοηθήσω,
σ' ὅλα νὰ σᾶς ὁδηγῶ.

^Ω Σκριδλῶφ, Ποτιέ τῶν Γάλλων, καὶ σὺ Νόελ κι' Ἰταλὶ
 χάρισέ μου τὸνομά σου καὶ τὸ ἔχεσας καλὲ.

Κόζα φάρε, μίλο κάρο ;
ταπεινῶς σᾶς χαιρετῶ,
καὶ μαζὶ σας συζητῶ
σχέδια τοῦ Καννεβάρο.

Ἄκου τοῦ γιοῦ τοῦ, σὶρ Νόελ; πᾶν καὶ Ἑγγλέσιοι σὺν
 Ρώσσοι Ναύαρχε, τὴν γλῶσσαν τῶν Ρωμηῶν νιπονιμῶν;
 ἔπες τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης διχως ἄλλο θὰ τελεωσῇ
 καὶ Νοέμβρη, καὶ Δεκεμβρῇ, καὶ τὸν κόκκινον τὸν Μῆν

Γάλλε Ναύαρχε Ποτιέ,
λάβε γρήγορα πιτιέ,
μ' άλλους λόγους εὐσπλαχνίσου σάν προστάτης μας καὶ
τὸ μαρτυρικό νησί.

Ἐπὶ Συνέδριον ἔδω
 κουρασμένος ἀριθάρω,
 φέρτε ἡγήγορα νὰ ἴδω
 τὰ χαρτιὰ τοῦ Καννεβάρο.

Ο Ναύαρχος ὁ Φασουλῆς
καθίζει μετὰ συντολῆς.

Φ. — Πέρνω θέσι καὶ καθίζω
καὶ συζήτησιν ἀρχίζω.

Βλέπω μὲ τὸ παραπάνω πῶς ἀνταμοιβή σ' αὐτὸν πρέπει,
βλέπω πῶς καὶ τοὺς ἄλλους πονηρῶς δὲν ὑποβλέπει,
μία σκέψις αὐτῷ ἐννοεῖται, μία σκέψις αὐτῷ χωρίζεται,
καὶ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον λέγει: «παλαμῆδα σου μυρξίει»,
βλέπω τὴν ὁμοφωνίαν καὶ τὴν τόσην αὐτῶν ἀγάπην,
ποῦ τρομάζει τὸν Σατράπην,
καὶ ἐκτιμῶ τὸν τόσον ζῆλον καὶ ἀμέτρητὰ αὐτῶν μέτρα,
ποῦ μὲ τοῦτα μὲς ὅττην Κρήτην δὲν θὰ μείνῃ μήτε πέτρε

Τρέμω δὲ τοὺς κεραυνούς
τῆς δικαίας σας ὀργῆς,
ποῦ κλονίζουν οὐρανούς
καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Βλέπω τέλος ὅτι φθάνει τῆς γαλήνης ὁ καιρὸς,
 ἂν καὶ ἐκ τῆς ὁμοφωνίας ἀπεχώρησαν σκληρῶς

ὁ φιλότουρκος ὁ Πρῶστος κι' ὁ δικέφαλος Μαγνηάρος
κι' ἄφησαν σὲ σὰς τὸ βάρος.

Μὰ καὶ τοῦτοι τί θὰ χάνουν ;
 σὰν ἰδοῦν καιρὸ πῶς χάνουν,
 θὰ ζητήσουν μὲ μανία
 γάμπουν ὅσῃν ὁμοφονία.

Κι' ὅταν σὺν Θεῷ κι' ἐκεῖνοι
ἐπανέλθουν ὁμοφώνως,
ἀποχώρησις νὰ γίνη
ἄλλων δύο ταυτοχρόνως.

Κι' έτσι, ὅσῳ ὁμοφωνία ἔδω γὰ μπαίνουν ἔδω γὰ βγαίνουν,
φθάνει μόνο τακτικά
τρῆς ἢ τέσσαρες Δυνάμεις μὲς ὅσῳ Κρήτη ν' ἀπομένουν
γὰ κυτταῖν τὰ φονικά.

Κι' οἱ καὶ μὲν· οἱ Κρητικοί,
 ποῦ τοὺς σφάζουν πανοικει,
 καὶ τὸν ἄρτον τῆς εἰρήνης δὲν ἐγυῖθσαν ποτὲ,
 νὰ παρηγοροῦνται μόνον
 πῶς εἰς κάθε νέον φόνον
 κι' ἀπὸ μέρους τῆς Εὐρώπης παραστέκουν θεαταί.

Βλέπω τὴν αὐτονομίαν χρυσοστέφανα νὰ πλέκη,
βλέπω τὰ συμβούλιά σας, ποῦ σ' ἐκεῖνα παραστέκει
πολυμέριμος σοφία κι' ἡ Θεά μας ἡ γλαυκῶπις,

καὶ τὴν Κρήτην μακαρίζω
 καὶ ἅπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γυρίζω,
 καὶ σκεπάζω τοὺς σφαγμένους μετὰ σημαίας τῆς Εὐρώπης.

Νά ! ταυτόνομα ποδάρια,
νά ! ταυτόνομα τὰ χέρια,
ποῦ τὰ ῥόψανε χαντζάρια,
ποῦ τὰ ῥόψανε μαχαίρια.

Τρέχουν Πρόξενοι φουριέζοι
τῶν σφαγῶν τὴν ἐρημίαν,
καὶ σωρὸς κοράκιων κρῶζει
τὴν σφακτὴν αὐτονομίαν.

Πύρρον σκέλεθρα νεκρά
 καὶ πολλὸς κρωγμὸς κατὰ κρά.
 Μὲ τὰ λαιμαργα τὰ σήνη
 καταμαύρισαν οἱ τόποι,
 κρώζουσιν κ' οἱ φονεῖς ἐκεῖνο
 «συχωρᾶτε τὴν Εὐρώπην,
 τῶν πτωμάτων κυνηγοί,
 κ' ἔχουσάσαστε σάγι».

Νέα μέτρα, Ναυαρχοί μου, παρατάζετε τους Στόλους,
 πιάστε τους Βασιλεύς-όγκους κι' ἀφοπλίστε τους όλους,
 και σιγουρά Κολοκοτρώνη μην αφήσετε σὲ κανένα,
 πάρτε τούτο τὸ μπαστούνι ν' ἀφοπλίσετε κι' ἐμένα.

Διώξετέ τον τέλος πάντων τὸν στρατὸ τὸν μακελλάρη
τὰ βρεμμένα του νὰ πάρη,
καὶ νὰ πᾶνε τὰ σκυλιὰ
μὲς ὅστην κόκκινη Μηλιά.

Διώχτε τους, παρακαλῶ,
τῆς εἰρήνης δορυφόροι,
κι' ἂν δὲν θέλουν μὲ καλὸ
διώξετέ τους μὲ τὸ ζόρι.

Ἐξω, Τουρκαλᾶ μπαμπέση,
ποῦ φορεῖς στραβὰ τὸ φέσι,
κάρβουνα νὰ μὴν ἔοδοῦν τὰ μεγάλα σας βατσέλα
μὲ τὰ τόσα σύρε κι' ἔλα,
νὰ μὴ θέλετε Δραγόνους, Βερσαλιέρους καὶ λοιποὺς,
ἄσπρους καὶ κοκκινωποὺς,
μήτ' Ἐγγλέζους, μήτε Σκώτους μισογύμνους ὡς ὅτὸ γόνα
γιὰ τῆς Κρήτης τὸν ἀγῶνα.

Ἐξω, Τουρκαλᾶ μπαμπέση,
ποῦ φορεῖς στραβὰ τὸ φέσι,
νὰ γελᾷ κι' ἐδῶ μπουνάτσα,
καὶ νὰ λείφουν τοῦ Σουλτάνου
τὰ παληὰ τὰ τρίτσα κάτσα,
καὶ τὸ φούσκωμα τοῦ διάνου.

Μήτε Μπέης ἐμπροστά σας νὰ κορδώνεται θρασύς,
ὅτῃς πατρίδες σας νὰ πᾶτε νὰ συχάσετε καὶ σεῖς,
νὰ μὴν ἔχετε ζαλάδες,
νταραβέρια καὶ μπελάδες
μὲ βαρβάρους Τουρκαλάδες.

Τώρα ναί, κι' ἐγὼ πιστεύω πῶς θὰ πᾶν ὅτ' ἔξουμπιδία
δίχως σκέρτσα καὶ παιχνίδια,
κι' ἂν τὸ ζήτημα τὸ πρῶτον τῆς φυγάλας δὲν λυθῇ
κἂν Ὀκτώβρη, κἂν Νοέμβρη, κἂν Δεκέμβρη, κἂν Γεννάρη,
μὰ δὲν ἔχθησαν οἱ μῆνες, κάποιος μῆνας θὰ βρεθῇ,
ποῦ θὰ φύγουν ἄρον ἄρον τοῦ Γιλδίξ οἱ Γεννιτσάροι.

Μὰ καὶ τοῦτο σὰν δὲν γίνη
κι' ὅλος ὁ στρατὸς ἂν μείνῃ,
μὴ θυμώσετε καθόλου καὶ δὲν θάναί γιὰ κακὸ σας,
καὶ τὸ δόλιο τὸ νησί,
κηδεμόνες του χρυσοί,
θάναί ἴγ' οὗ Σουλτάνου, θάναί ἴγ' οὗ καὶ ὁ δικό σας.

Φᾶτε Ρούσικα χαβιάρια,
φᾶτ' Ἐγγλέζικα μπιφτέκια,
πτι πατὲ καὶ μακαρόνια,
δῶστ' ἐμένα τὰ χαντζάρια,
δῶστ' ἐμένα τὰ τουφέκια,
τὰ νεμπούτια, τὰ πριόνια,
νὰ τὰ πάω ὅστην Ἀθήνα
νὰ σκοτώνωνται μ' ἐκεῖνα.

Ὁ Ναύαρχος σπικόνεται
κι' εἰς λόγους ξεσθεοκόνεται.

Ἐέρω, Ναύαρχοι, πῶς διόλου δὲν σᾶς πέρνω τὸν ἄερα
κι' ἂν ὀργὴ μὲ παρασύρῃ,

ἔέρω τῶν Ρωμηῶν τὰ λόγια πῶς τὰ γράφει ἐκεῖ
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.

Ἐέρω δὰ κι' ἐγὼ πῶς ἔχω Ταρταρίνικο μολὸ,
καὶ μ' ἄρέσει μὲ τοὺς ἄλλους, χρυσοστόλιστοι λαοί,
τὴν προστάτιδα τὴν Δύσιν νὰ τὴν κεραυνοβολῶ
μὲς ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου, μὲς ἀπὸ τοῦ Χαραμῆ.

Κι' ἂν μισὸς δὲν πέφτῃ λόγος θυμωμένος καὶ ὀρμηκός
ὅτῃν δίκη μας τὴν παρτίδα,
πρέπει κάτι νὰ σᾶς λέμε γιὰ νὰ δείχνουμε κι' ἐμεῖς
φιλοπάτριδα φροντίδα.

Δὲν ἀρμόζει δὰ καὶ τόση βουδαμάρια καὶ σιγή,
κι' ἂν μεγάλως σᾶς λυπῶ,
πλὴν ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος κι' ἵπποτῶν διαγωγῇ,

Ἐμπρός, ἐμπρός, φρυάξετε, κτυπήσετε τὸ φέσι,
καὶ τὸν στρατὸ νὰ στείλετε μὲς ὅτ' ἂν Γιλδίξ πεσκού.
Μὲν σὲρ Ποτιῆ, μὲν σὲρ ἄμι,
δῶσε ὅτ' ἂν Ἀγγλο συνδρομή,
καὶ σὺ, Σκριδλῶφ, βοήθα τον καὶ λέγε τον χρυσό σου
καὶ σὺ μὲ τούτους, Ἰταλὲ, σήκω κι' ἀνασκευασμένους.

Ἐπάκουσόν μου, σὲρ Νοέλ, ποῦ γόμωσιν στερλίνα
βάξεις μὲς ὅτ' ἂν κανόνι σου καὶ τὴν θαρρῆς παιχνίδια
νομίζω καὶ Κατάστημα πῶς ἔχεις ὅτ' ἂν Ἀθήνας,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, Νοέλ-Κωνσταντινίδη.

Τώρα πλέον ποῦ σᾶς τᾶπα, θὰ καπνίσω ἴγ' οὗ πᾶσι,
καὶ θὰ πάω ὅτ' ἂν Ζαήμη νὰ τοῦ πῶ τὸ τί σᾶς εἶπα,
κι' ἴσως νέα ν' ἀποστείλῃ ὅτ' ἂν Δυνάμεις μανιφέστα...
χαίρετε πρὸς τὸ παρὸν
κι' εἰς κατάλληλον καιρὸν
θὰ ξανάθω, Ναύαρχοί μου, νὰ σᾶς ψάλω καὶ τὰ ρίτσα.

Σᾶς ἀφίνω πρὶν ἀκούσω νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι...
χαῖρε Ρώσσε κι' Ἀγγλο-Γάλλε, χαῖρε μὲλο μακαρόνι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ζωὴ καὶ Φύσις, ἀπ' αὐτὸ τὸ ζεῖδωρον τὸ μάννα
ἐξῆλθεν ἔργον πάγκαλον τοῦ Παύλου τοῦ Νιρβάνα,
μίας γραφίδος προσφιλοῦς,
τὰ μάλιστα περικαλλοῦς.
Ἐκεῖ ψυχῆς ποιητικῆς εὐκρινεῖς ὁ δὲ σᾶς,
ἐκεῖ καὶ γλώσσης κι' ἰδεῶν συναμιλλᾶται κάλλος,
καὶ κόσμος παλαιὸς περνᾷ τὸν ποιητὴν ἐμπνέων,
κι' ὁ ποιητὴς ἐξάφεται καὶ πλάττει κόσμον νέον.

Μετ' ἄλλων σπεύδει κι' ὁ «Ρωμῆος» προθύμως ν' ἀναγγίλῃ
καὶ νέον ἔργον κατ' αὐτὰς τοῦ Χρ. Χρηστοδασίλη,
τῆς Στάνης Διηγήματα, περιπαθὲς βιβλίον,
μὲ σφρίγγος γλώσσης ζωντανῆς καὶ πλήρης εἰδωλλίων.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ μέτρον
ὅτ' ἂν Πινακῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.